

Sygn. akt XII Ga 306/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Rafał Terlecki (sprawozdawca)
Sędziowie:	SOO Ewa Górniak SOO Bożena Kachnowicz - Kokot
Protokolant :	sekr. sądowy Elżbieta Rochowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2013 r.

sprawy w powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 21 lutego 2013 r. sygn. VI Gc 1928/10

I. Oddala apelację.

II. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XII Ga 306/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę 28.230,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 17 czerwca 2010 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność R. L.. Poszkodowany zgłosił szkodę u pozwanego.

Naprawę uszkodzonego pojazdu wykonał R. H., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowe (...) R. H.. W wyniku wykonanej naprawy dnia 2 sierpnia 2010 roku została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 28.230,80 zł. Została ona sporządzona w oparciu o kalkulację naprawy nr 30/7/2010 z dnia 2 sierpnia 2010 roku przy zastosowaniu stawki 115/140 zł za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych oraz części według ustaleń zawartych w zleceniu naprawy.

Poszkodowany w dniu 26 lipca 2010 roku zawarł umowę o przelew wierzytelności z R. H., który następnie dnia 2 sierpnia 2010 roku zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z powodem.

Z powodu braku zapłaty należnego odszkodowania powód w dniu 24 sierpnia 2010 roku wezwał pozwanego do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania. Pozwany nie przyznał odszkodowania.

Poszkodowany nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT, dlatego dochodzona suma jest kwotą brutto.

Dnia 19 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy w Gdyni Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 1548/10 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądanie pozwu w całości.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania od powoda.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do wysokości oraz co do zasady. Ubezpieczyciel przyznał, iż została mu zgłoszona szkoda w pojeździe J. (...) o nr rej (...). W toku likwidacji szkody powziął on wątpliwości co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010 roku. Pozwany zlecił Biuru Rzecznawstwa Motoryzacyjnego dokonanie oględzin miejsca zdarzenia przy udziale uczestników. R. L. ostatecznie odmówił wskazania miejsca zdarzenia oraz odmówił stawienia się na oględziny.

Pozwany podkreślił, iż zgodnie z art. 16 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych osoba, której odpowiedzialność jest objęta ubezpieczeniem obowiązkowym, a także osoba występująca z roszczeniem, powinny przedstawić zakładowi ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu lub Polskiemu Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych posiadane dowody dotyczące zdarzenia i szkody oraz ułatwić im ustalenie okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkód. R. L. nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku ustawowego i uniemożliwił ustalenie przebiegu zdarzenia. Tym samym dochodzenie odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie odszkodowania także jest bezzasadne, albowiem ubezpieczyciel nie mógł wyjaśnić okoliczności powstania szkody, a tym samym przyjąć odpowiedzialności za szkodę.

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował roszczenie także co do wysokości. Zgodnie z oceną likwidatora szkody była to szkoda całkowita, albowiem stwierdzono brak ekonomicznego uzasadnienia naprawy pojazdu. R. L. zakupił przedmiotowy pojazd dnia 2 czerwca 2010 roku za kwotę 27.000 zł, czyli kwotę o 1.230,80 zł niższą niż roszczenie powoda.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. wydanym w sprawie VI Gc 1928/10 Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 5 lipca 2010 roku R. L. zgłosił pozwanemu ubezpieczycielowi szkodę w pojeździe marki J. (...) o nr rej (...), wskazując iż do uszkodzenia ww. samochodu doszło w dniu 17 czerwca 2010 roku, zaś odpowiedzialnym za powstałą szkodę jest M. F., kierujący pojazdem marki N. (...) o nr rej (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Przedmiotowy pojazd marki J. (...) o nr rej (...) R. L. zakupił dnia 2 czerwca 2010 roku od R. B. za kwotę 27.000 zł.

M. F. oraz R. L. napisali wspólne oświadczenie, w którym M. F. uznał się za winnego ww. zdarzenia. Obaj podali, iż do zdarzenia doszło w dniu 17 czerwca 2010 roku na drodze leśnej od strony K.. Jadący samochodem marki N. (...) zjechał na łuk drogi na lewy przeciwny pas przez co zagroził drogę przejazdu jadącemu prawidłowo kierowcy pojazdu marki J. (...) o nr rej (...). Pojazd marki J. (...) zjechał na pobocze i uderzył w drzewo.

W dniu 26 lipca 2010 roku R. L. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu R. H., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) R. H.. Strony ustaliły, iż naprawa zostanie wykonana przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w wysokości 115/140 zł/rbg odpowiednio za prace blacharskie oraz lakiernicze. Do naprawy miały zostać użyte części zamienne zgodnie z oceną techniczną nr 256/10/33/20 z dnia 25 czerwca 2010 roku oraz oceną techniczną nr 256/10/33/20 z dnia 13 lipca 2010 roku.

Naprawa została wykonana na podstawie kalkulacji nr 30/7/2010 z dnia 2 sierpnia 2010 roku, sporządzonej w systemie (...).

Z tytułu naprawy pojazdu została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 2 sierpnia 2010 roku na kwotę 28.230,80 zł.

R. L. w dniu 26 lipca 2010 roku zawarł umowę o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy z R. H..

W dniu 2 sierpnia 2010 roku R. H. zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Powód wezwał pozwanego do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania. Pozwany nie przyznał odszkodowania za przedmiotową szkodę.

Pozwany wielokrotnie zwracał się do R. L. z prośbą o spotkanie w celu przeprowadzenia wizji lokalnej oraz złożenia wyjaśnień na okoliczność przebiegu zdarzenia. R. L. tłumacząc się brakiem czasu odkładał wskazanie miejsca zdarzenia, po czym ostatecznie odmówił współpracy.

Pozwany próbował się również skontaktować ze wskazanym sprawcą kolizji M. F., jednakże bezskutecznie.

Podczas jazdy po łuku w lewo, przekroczenie prędkości granicznej skutkuje przemieszczeniem samochodu wbrew woli kierującego w lewo, a nie w prawo. Samochód marki J. (...) mógł być przemieszczony na lewą stronę drogi w następstwie przekroczenia prędkości granicznej na łuku drogi w prawo (patrzac w jego kierunku jazdy).

Sprawcą zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010 roku nie mógł być M. F., nie przyczynił się on też do zaistnienia owego zdarzenia.

Uszkodzenia w pojeździe marki J. (...) nie mogły powstać w okolicznościach podanych przez uczestników zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie było zasadne.

Jak wskazał Sąd pierwszej instancji, powód w niniejszej sprawie domagał się zasądzenia kwoty 28.230,80 zł od pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki J. (...), za którą pozwany odpowiada jako ubezpieczyciel sprawcy szkody.

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał treść art. 822§ 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez art. 415 k.c. zasadzie winy.

Jak podkreślił Sąd Rejonowy, zarówno doktryna, jak i judykatura zgodnie stoją na stanowisku, iż obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela powstaje w razie odpowiedzialności jego kontrahenta za zdarzenie powodujące szkodę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest świadczyć to co zobowiązany byłby świadczyć ubezpieczony (por. Z. Gawlik, Komentarz do art. 822 Kodeksu Cywilnego, w: A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, A. Janiak, K. Kopaczyńska-

Pieczniak, G. Koziół, E. Niezbecka, T. Sokołowski, Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania- część szczególna, Lex 2010; wyrok SN z dnia 05 września 2003 roku, II CKN 454/01, LEX nr 198425; wyrok SN z dnia 06 kwietnia 2004 roku, I CK 557/03, LEX nr 585672). W wyroku z dnia 12 lutego 2004 roku w sprawie V CK 187/03 Sąd Najwyższy także potwierdził stanowisko, iż przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej (opubl. Wokanda 2004/7-8/15).

Sąd Rejonowy podkreślił, iż jak wynika z opinii biegłego sądowego J. M. F., którego pojazd objęty był w chwili zdarzenia umową obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych OC u pozwanego nie był sprawcą zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010 roku, ani nie przyczynił się do powstania owego zdarzenia. Biegły wskazał, iż samochód porusza się po zadanych przez kierującego łuku drogi dopóty, dopóki siła przyczepności opon do drogi nie jest mniejsza niż siła odśrodkowa. Siła odśrodkowa działa od środka łuku ze zwrotem na jego zewnątrz, wzdłuż promienia wodzącego. Przekroczenie prędkości granicznej podczas jazdy po łuku, w następstwie działania siły odśrodkowej powoduje niezależne od woli kierującego przemieszczenie samochodu na zewnętrzną stronę łuku drogi. Sąd Rejonowy wskazał, że M. F. zeznał, iż poruszał się ze zbyt dużą prędkością i „wyrzuciło” go na lewy pas ruchu przeznaczony dla kierujących w przeciwną stronę. Jednakże – jak wynika z jednoznacznych wniosków opinii biegłego sądowego - w razie nie dostosowania przez M. F. prędkości jazdy jego pojazd zgodnie z działaniem siły odśrodkowej zostałby mimo jego woli przemieszczony do zewnętrznej strony łuku, a nie do wewnątrz - jak to wynika z zeznań świadka. Natomiast pojazd marki J. (...) mógł być przemieszczony na lewą stronę drogi w następstwie przekroczenia prędkości granicznej na łuku drogi w prawo (patrzac w jego kierunku jazdy), czyli do zewnętrznej krawędzi łuku, na pas dla kierujących w przeciwnym kierunku, po czym mógł mimo woli kierowcy zjechać na pobocze i uderzyć w drzewo. Powyższe powoduje, iż nie można stwierdzić, aby sprawcą zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010 roku był M. F., ani aby przyczynił się on do powstania zdarzenia. W konsekwencji – jak wskazał Sąd Rejonowy - pozwany będący ubezpieczycielem M. F. nie ponosi odpowiedzialności za powstałą w pojeździe marki J. (...) szkodę oraz nie był zobowiązany do jej naprawienia.

Skoro zatem M. F. nie ponosi odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 17 czerwca 2010 roku, zatem brak jest – zdaniem Sądu Rejonowego- podstaw do przypisania obowiązku zapłaty odszkodowania w niniejszej sprawie przez ubezpieczyciela M. F. – pozwanego.

W związku z powyższymi ustaleniami Sąd ograniczył swoje rozważania do kwestii braku zasadności powództwa, albowiem jego brak czynił bezprzedmiotowe rozważania co do wysokości żądania pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na mocy art. 822 § 1 k.c.– a contrario oddalił powództwo.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu Sąd Rejonowy zasądził od powoda, jako strony przegrywającej, na rzecz pozwanego, jako strony wygrywającej koszty procesu na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny dowodu z opinii biegłego sądowego J. Z., której Sąd pierwszej instancji bezzasadnie przypisał walor rzetelności i fachowości, a w konsekwencji oparł swoje rozstrzygnięcie na ww. opinii biegłego sądowego, która została sporządzona nieprawidłowo tzn. bez oględzin miejsca zdarzenia ubezpieczeniowego (kolizji z dnia 17 czerwca 2010 r.) z jednoczesnym udziałem uczestników ww. kolizji (poszkodowanego R. L. i sprawcy M. F.), a bazowała jedynie na słownej relacji z przebiegu kolizji z dnia 17 czerwca 2010 r. jej uczestników gł. sprawcy M. F. (na skutek nieprecyzyjnego przekazu werbalnego przebiegu przedmiotowego zdarzenia przez sprawcę M. F. biegły zasugerował konstatację przyjętą przez Sąd Rejonowy, iż „na podstawie zebranego materiału i praw fizyki można wnioskować, że uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...) nie mogły powstać w okolicznościach podawanych przez uczestników kolizji drogowej z dnia 17 czerwca 2010 roku”;

2. naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie przepisu art. 361 i 363 k.c. i - skutkiem tego - przyjęcie, iż odszkodowanie ubezpieczeniowe nie musi kompensować uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego w wyniku zaistniałego zdarzenia ubezpieczeniowego, za które pozwany zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność.

Nadto powódka wskazała na pojawienie się w sprawie nowej okoliczności, która zaistniała po wydaniu zaskarżonego wyroku, a przed wniesieniem niniejszej apelacji tj. częściowe uprawomocnienie się wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy w dniu 27 grudnia 2012 r. w sprawie sygn. VI GC 387/11, mającego za przedmiot roszczenie powódki (jako następczyni prawnej poszkodowanego R. L.) do pozwanego, wynikające z tego samego stanu faktycznego (zdarzenie ubezpieczeniowe w postaci kolizji z dnia 17 czerwca 2010 r., w którym uczestniczył poszkodowany R. L., a którego sprawcą był M. F.), a odnoszące się do szkody związanej z koniecznością wynajęcia przez poszkodowanego R. L. samochodu zastępczego. Jak wskazał powód w w/w wyroku została prawomocnie stwierdzona odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń (ubezpieczającego odpowiedzialność cywilną sprawcy kolizji M. F.) za wzmiankowane powyżej zdarzenie ubezpieczeniowe tj. kolizję z dnia 17 czerwca 2010 r. Tym samym zaskarżony wyrok narusza – zdaniem powoda - przepis art. 365 § 1 k.p.c. w takim zakresie, w jakim Sąd meriti w niniejszym postępowaniu nie może poczynić ustaleń faktycznych odmiennych od prawomocnie stwierdzonych w sprawie sygn. VI GC 387/11 (odpowiedzialność pozwanego za szkodę z dnia 17 czerwca 2010 r.).

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 28.320,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w szczególności postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd meriti prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody zaofiarowane przez strony i w oparciu o wyniki tego postępowania dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, nie naruszając w żaden sposób przepisów prawa procesowego. Ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Materiał ten został wnikliwie oceniony przez Sąd Rejonowy, a wynikające z tej oceny wnioski mieszczą się w granicach zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Dlatego też Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne.

Podniesiony przez apelującego zarzut błędnej oceny dowodów sprowadza się wyłącznie do polemiki z oceną tych dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Sąd ten ocenił wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnił towarzyszące im okoliczności, które mogły mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności dowodów. Sąd przeprowadził również selekcję dowodów, czyli dokonał wyboru tych, na których się oparł, a odrzucił te, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Dlatego też zarzut naruszenia art. 233§ 1 kpc nie może zostać uznany za zasadny. Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmiennie. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 roku, sygn. II CKN 817/00).

Dalej wskazać należy, iż apelacja wskazując na nieprawidłową ocenę dowodu z opinii biegłego nie podaje żadnych merytorycznych argumentów, które dokonana przez Sąd Rejonowy ocena, by podważały. Opinia biegłego sądowego w zakresie m.in. rekonstrukcji wypadków drogowych - J. Z. jest pełna i jasna, nadto odpowiada na pytania zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego z dnia 2 stycznia 2012r. Wnioski z niej wynikające są jednoznaczne i wskazują, iż na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego można wywodzić, że uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...) nie mogły powstać w okolicznościach podawanych przez uczestników kolizji drogowej z dnia 17 czerwca 2010r. Materiał dowodowy nie daje również podstaw do stwierdzenia, iż sprawcą zaistniałego zdarzenia był M. F. lub aby M. F. przyczynił się do zaistniałego zdarzenia. Wobec kwestionowania opinii biegłego przez powoda, sporządzona została również opinia uzupełniająca, w której biegły podtrzymał w całości wnioski wynikające z wcześniejszej opinii, podając ponadto, iż wnioski te oparte są na śladach materialnych i prawach fizyki, a nie na ocenie osobowych źródeł informacji.

W konsekwencji słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż skoro M. F. nie ponosi odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenia z dnia 17 czerwca 2010r., to nie aktualizuje się podstawa odpowiedzialności ubezpieczyciela, u którego zawarta została umowa odpowiedzialności cywilnej OC przedmiotowego pojazdu. Nie zachodzą zatem wskazane w art. 822 § 1 kc podstawy do wypłacenia przez ubezpieczyciela odszkodowania na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G., który wykupił wierzycielność przysługującą w tym zakresie R. H. - a uprzednio M. F..

W tych okolicznościach skoro brak podstaw do uznania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, bezprzedmiotowe są zarzuty powoda w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego normujących zagadnienie szkody (art. 361 kc, art. 363 kc).

Kontynuując rozważania w rozpoznawanej sprawie podkreślić należy, iż błędne jest stanowisko powoda w zakresie interpretacji art. 365 § 1 kpc i mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego. Zaskarżony wyrok nie narusza przepisu art. 365 § 1 kpc. Sąd pierwszej instancji uprawniony był do poczynienia ustaleń faktycznych odmiennych od ustaleń poczynionych w innej sprawie toczącej się pomiędzy tymi samymi stronami o zwrot wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego w okresie naprawy pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...). Nawet prawomocne orzeczenie w tamtejszym procesie nie wiąże sądu cywilnego w rozpoznawanej sprawie. Granice związania sądu orzekającego w procesie cywilnym wskazuje treść art. 11 kpc zgodnie z którym ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Zaś art. 365 § 1 kpc mówiący, iż orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby, wskazuje wyłącznie, iż moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy aspekt (prawomocność w sensie pozytywnym) oznacza, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym wyroku, co gwarantuje poszanowanie dla orzeczenia sądu ustalającego lub regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia. Określone w art. 365 § 1 k.p.c. związanie stron, sądów oraz innych organów i osób treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez nie, że w objętej nim sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Natomiast negatywna strona prawomocności materialnej polega na wykluczeniu możliwości ponownego rozpoznania sprawy między tymi samymi stronami co do tego samego przedmiotu. Jest to negatywna przesłanka procesowa, określaną jako powaga rzeczy osądzonej, czyli *res iudicata*, która została uregulowana w art. 366 k.p.c. (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 9 kwietnia 2013r. w sprawie sygn. akt III AUa 1260/12, LEX nr 1314737). W rozpoznawanej sprawie proces toczy się co prawda pomiędzy tymi samymi stronami, mamy zatem zbieżność podmiotową, lecz konieczna jest również tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Dopiero kumulatywne zaistnienie tych przesłanek przesądza o kwalifikacji stanu sprawy jako *res iudicata*, co z kolei skutkowałoby niedopuszczalnością prowadzenia kolejnego procesu pod rygorem nieważności postępowania (art. 379 pkt 3 kpc). W rozpoznawanej sprawie o takiej sytuacji nie może być mowy. O ile w tamtym procesie Sąd orzekł o szkodzie wynikającej z najmu pojazdu zastępczego, o tyle w niniejszej sprawie żądanie dotyczyło kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Do odmiennego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie i poczynienia odmiennych ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji był uprawniony, jako że nie nastąpiło związanie go ustaleniami innego sądu cywilnego. Zresztą jak wynika z treści uzasadnienia w sprawie VI

GC 387/11 Sąd Rejonowy w oparciu o treść opinii biegłego rozważał wyłącznie zakres i charakter uszkodzeń pojazdu oraz że stwierdzone uszkodzenia mogły powstać w wyniku uderzenia w drzewo. Z kolei w niniejszym procesie strona pozwana, na której spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przeciwnych aniżeli twierdzone przez powoda, iż do wypadku doszło z winy M. F. (ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego), wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych wykazała, iż niezasadne jest skierowane do niej żądanie powoda. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy, nie pozwolił na stwierdzenie, iż uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...) powstały w okolicznościach podawanych przez uczestników kolizji drogowej z dnia 17 czerwca 2010r. Materiał dowodowy nie dał również podstaw do stwierdzenia, iż sprawcą zaistniałego zdarzenia był M. F. lub aby M. F. przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

W tym stanie rzeczy zasadnie Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo stosownie do treści art. 822§ 1 kc a contrario uznając, iż zdarzenie z którego wywodzi się roszczenie nie było objęte ochroną ubezpieczeniową w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W tych okolicznościach apelacja jako bezpodstawna, zgodnie z treścią art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. odpowiednio do wyniku sporu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą ustaloną w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U z 2013 r., poz. 490).